

Sygn. akt II Kz 61/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko A. K.

oskarżonemu o wykroczenie z art. z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.,

na skutek zażalenia Urzędu Celnego w R.

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w M.VII Zamiejskowy Wydział Karny w K. w przedmiocie zwrotu Urzędowi Celnemu w R. aktu oskarżenia w celu usunięcia braków formalnych

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. K. - obywatel Ukrainy - został oskarżony przez Urząd Celny

w R. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Z uwagi na fakt, że oskarżony A. K. na stałe przebywa poza granicami Rzeczypospolitej, na podstawie art. 173 § 1 k.k.s. i art. 175 § 1 k.k.s. zastosowano wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych.

W dniu 21 lutego 2013 roku do Sądu Rejonowego w M.VII Zamiejskowy Wydział Karny w K. wpłynął akt oskarżenia przeciwko A. K. sporządzony przez oskarżyciela publicznego – Urząd Celny w R..

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2013 r., w sprawie sygn. akt VII W 196/13 uprawniony sędzia Sądu Rejonowego w M.VII Zamiejskowy Wydział Karny

w K. zwrócił Urzędowi Celnemu w R. akt oskarżenia skierowany przeciwko A. K. celem uzupełnienia braków formalnych. Jako kierunek uzupełnienia Sąd I instancji wskazał na konieczność zawiadomienia A. K.

o przesłaniu skierowanego przeciwko niemu aktu oskarżenia.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości Urząd Celny w R.. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na jego treść, tj.:

- art. 173 k.k.s., art. 174 k.k.s. i art. 175 k.k.s., poprzez pominięcie przez Sąd Rejonowy w M.VII Zamiejskowy Wydział Karny w K. zasadniczej dla sprawy kwestii, iż w przedmiotowej sprawie zastosowano postępowanie w stosunku do nieobecnych,

- art. 138 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., poprzez niezastosowanie przez Sąd Rejonowy w M.VII Zamiejskowy Wydział Karny w K. reguły określonej w tym przepisie, że jeżeli oskarżony przebywający za granicą nie posiada adresu dla doręczeń w kraju, pismo do niego kierowane załącza się do akt sprawy i uważa za doręczone.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Zażalenie wniesione przez Urząd Celny w R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 334 § 2 k.p.k., brakiem formalnym aktu oskarżenia, jest nie zawiadomienie przez oskarżyciela publicznego o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu: oskarżonego, ujawnionego pokrzywdzonego, instytucję, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie, a także brak informacji.

W przypadku, gdy strona przebywająca za granicą nie wskaże adresata dla doręczeń w kraju, pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju albo, jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy uważa się za doręczone (art. 138 k.p.k.). Tak jednak nie stało się w rozpoznawanej sprawie.

W aktach sprawy nie zalega bowiem zawiadomienie o przesłaniu aktu oskarżenia adresowane do A. K., a dopiero dołączenie tego zawiadomienia do akt sprawy, równoznaczne jest z jego doręczeniem.

Nie wykonanie tej czynności przez oskarżyciela publicznego jest brakiem tego rodzaju, że uzasadnia konieczność zwrotu do uzupełnienia wniesionego aktu oskarżenia.

Bezspornym jest, że sprawa przeciwko A. K. rozpoznawana jest w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych, lecz fakt ten nie zwalnia oskarżyciela publicznego od obowiązków nałożonych na niego przez art. 334 § 2 k.p.k.

W tym kontekście należy zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego w M. VII Zamiejskowy Wydział Karny w K. wyrażone w zaskarżonym zarządzeniu, że akt oskarżenia wniesiony do Sądu w przedmiotowej sprawie zawiera braki formalne, które uzasadniają jego zwrot oskarżycielowi publicznemu na zasadzie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 337 § 1 k.p.k. i art. 334 § 2 k.p.k.

Wobec całokształtu naprowadzonych wyżej okoliczności i ustaleń zażalenie oskarżyciela publicznego nie mogło odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku. Znalazło to swój wyraz w treści niniejszego postanowienia.

Utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu działał w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k., który to przepis z mocy art. 113 § 1 k.k.s. znajduje swoje posiłkowe zastosowanie także w postępowaniu w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe.